

Urzeala destinului

Sclipiri
de gând
                    impletite
                    cu dor,
aşa e diadema
ce pe cap
o port,
de ani în şir.
Am ţesut
în delir,
şi apoi conştient,
fir cu fir,
dantelăria
unui destin,
aşa cum noi doi
l-am creionat,
                    în lumea
                    din care venim.

Cu fiecare gând,
cu fiecare dor,
                    mă înalţ
ori uşor cobor,
                    învăţând
                    să zbor.

În suflet
e înscris
zborul la plural;
în fapt, azi,
e la singular.

Dar am învăţat
să mă iubesc
                    iubindu-te,
pur şi firesc,
celest
şi pământesc.
Planez din infinit
spre răsărit,
ca să-ţi amintesc
că-n luciul
soarelui matinal
                    stă
                    punctul
                    cardinal,
                    zeroul
                    fundamental.

De la zero
spre plus infinit
este timp
să ne oprim,
să ne descoperim,
cu zecimale cu tot,
şi să ne trăim
fără zgomot.

Karl Korsch